

же ся ним, на старість, прийми хоч в хату!
(цілує П в голову).

Любка. (кличе в хату). Іване! Іване! Іди
но сюди! Ох як же нам весело, тепер буде! (ці-
лує батька в руку).

ЯВА V.

(Входять Іван).

Любка. Отсе мої тато вернулись, Іване,
звитайтесь! (витають ся, Іван цілує в руку).
Ох, якаж я рада!...

Микола. А давно померла мати, Любко?!

Любка. Торік у Петрівку! Ждали, ждали
на вас. Усе посали, виглядати за вами! Рідіть
же в хату.

Микола. Сядемо отут коло хати поки що
а ви розкажуть як вам жилось. (сідають). Ка-
жеш, ждала на мене мати?

Любка. Скільки разів вони вас споминали?
Скільки напобивались, й хто знає, чи з того
не вмерли!

Микола. Ждала, ждала, тай не діждалась!
Така наша доля! А ти Любко вийшла вже за-
муж? Я тебе покинув ще в колиці.

Любка. Ми недавно побрались, а отсе мій
чоловік! (показує на Івана).

Микола. (оглядаючись). А хата стала ще
нижша! Мабуть осілась. Чи ви уже вільні від
панщини?